

A MÉLYSÉG NÉPE

a mélység népe a felső világba érkezve a nappal vívott háborúban egyiptomi golyccsal köti be a szemét fényvisszaverés céljából. a golycs természeténél fogva finom ívű tükörként viselkedik, és magára ölti a nap arcát, amellyel szembenézve az ég napja meghasonul önmagával és visszavonul saját korongja mögé. a mélység népe így otthonává változtatja a földet, amelyet a nap gyermekei laknak, mert a mélység vakságának hártájába csomagolják. de kétélű fegyver az egyiptomi golycs, mert nemcsak a napot töri igába és tartja korongját örök ostromzár alatt, de a gyermekeinek is hazudik, akiké a felső világ. hiszen a nap gyermekei a tükörré lényegült golycsban saját anyjukat és apjukat látják, és jobban hisznek a szemüknek, mint a szívüknek, mert a szemüket nem érte még bántás. a mélység népe ezáltal nemcsak otthonává teszi a felső világot, de rabszolgasorba is dönti, mert az anya szolgálja a gyermek. a túlélés érdekében a mélység népének tehát szükség-szerű úrrá válnia az idegenen, hiszen hatalmának hiányában elpusztul. őszökként tisztelik így a nap gyermekei a mélység népét, de a vallásos tisztelet testét összetöri az alkonyat, és szilánkjainak ügyetlen párosodásából megszületik a harag. mert a golycs az ég napjának tengerbe merülése után elveszíti tükör mivoltát, és felfedi a mélység népének titkát, mégpedig, hogy a mélység népét csak sötétben látni tisztán. a nap gyermekei ezért szilánkos haragjukban leölik a mélység népét, amiért arcára vette anyjuk arcát. a pusztulástól csak azok menekülnek meg, akik a holdfénybe futnak, mert a holdfényt a nap gyermekei nem érinthetik: a golycsba tekert nép megrémülve és isteni alakját levetkőzve kivonul a felső világból, és visszamenekül a mélységbe, amelyet egykor elhagyott.

AZ ÁLOMFUTÁR

az álomfutár (*vermis somniculosus*) az elme nagyobb termetű elősködőinek harmadik osztályába tartozó vak féreg. alkonyatkor születik, hajnalban petézik, és amikor a nap levetkőzi első arcát, és a másodikért nyúl, rövid életének fájdalmai között megtörve szájába veszi a farkát, és felfalja önmagát. az agy hátsó tekervényei mögött, a koponya belső árnyékában rak fészket, és nappal a csontok rezgéseit és az izomrostok csusszanásait hallgatja, éjjel pedig, amikor a test zajai megritkulnak és elcsendesednek, elhagyja fészket, és célba veszi az agy belső régióit. a tájékozódásban vakságra és kúszásra termett csupasz teste miatt csupán öt pár szíve segíti. sűrű szívdobbanásai visszhangot vernek az agy tekervényei között, és az álomfutár a hangrezgések segítségével felépíti elméjében a teljes koponya szerkezeti képét – másik, kevésbé gyakori elnevezése, az ekhóféreg ebből a tulajdonságából ered. síkos szelvényeinek köszönhetően könnyedén siklik az agy legszorosabb zónáiban is. amikor a külvilág az éjszaka legmélyebb rétegei közé ereszkedik, az álomfutár belerágja magát az agytestbe, és a rágás által betekintést nyer a gazdatest gondolataiba. a gondolatok kivetülése félelemmel tölti el az elmét, amely az álomfutárral egyszerre rogy össze a szellem megosztásának súlya alatt, és rendszertelen képek sorozatát bocsátja a féregre. az álomfutár addig táplálkozik az elme belső képeiből, amíg kilenc milliméter vastagra nem dagad. ekkor féltudattalanul megszakítja az osztott állapotot, és fészke felé indul. az agy védekező mechanizmusainak hatékonyságától függően a tekervények bizonyos erővel pulzálni kezdenek a betolakodó elpusztításának céljából. a nagyobb álomfutárok gyakran az agy áldozatául esnek, és testük kipukkanásakor visszaoltják belé az elragadott emlékeket. a kisebb férgek ellenben, mivel általában sikerül kicsusszanniuk a tekervények szorításából, túlélnek az éjszakai háborút, ám a félelemtől megtörten gyűrűt alkotva felfalják önmagukat, és a gazdatest tudta nélkül megsemmisítik az elragadott emlékeket.